

1 April 1917.

No. 7.

22e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Ik zal rivieren op de hooge plaatsen openen, en fonteinën in het midden der val-
leien; ik zal de woestijn tot een waterpööl zetten, en het dorre land tot water-
tochten. Ik zal in de woestijn den cederboom zetten. * * * * Opdat zij zien en
bekennen en overleggen, en tegelijk verstaan, dat de hand des Heeren zulks
gedaan, en dat de Hellige Israëls zulks geschapen heeft. Jesaja.

HET BEREIKBARE VOOR, EN DE BESTEMMING VAN DE VROUW.

Om de hoogste volmaking van een ideale vrouwelijkheid te bereiken, is niet zooals somtijds wordt verondersteld door de heden-
daagsche zoogenaamde vrouwenbeweging, den man na te doen
in zijn karakter, zijne gewoonten en neigingen, waar zij alles verliest
wat voor haar van beteekenis is en wat het beste uitmaakt in de
vrouw; maar, integendeel, om het hoogste ideaal van ware vrouwe-
lijkheid te bereiken, moet zij haar waren aard leeren kennen, hare
plichten en voorrechten, en dezelve ontwikkelen langs de lijn en
binnen de grenzen die God en de natuur beiden, voor haar hebben
aangewezen. Laten wij daarom dit onderwerp behandelen onder de
volgende groepeeringsen:

1. De plaats der vrouw, hare plichten en hare voorrechten.
2. De macht ten goede der vrouw in hare woning, in de Kerk, en
in de wereld.

God zeide in den beginne, „Het is niet goed dat de mensch alleen
zij,” zoodat Hij de vrouw schiep om hem — den man — te helpen.
Er is gezegd geworden: „dat zij niet uit zijn hoofd gemaakt was, om
hem niet te overtreffen; noch van zijn voet opdat op haar niet zoude
worden getrapt; maar van zijne zijde, opdat zij hem gelijk mocht
wezen en na aan zijn hart liggen, en hem bijgevolg dierbaar zijn.”
Alzoo was de vrouw voorbeschikt om gelijkelijk met den man te ver-
keeren in haar eigen sfeer, niet om zijne plaats in te nemen, maar
om eene hulpe tegenover hem te zijn.

Paulus zeide: „Evenals de Kerk onderworpen is aan Christus, laat
eveneens de vrouw onderdanig zijn aan den man.” En hij voegt er
aan toe: „Gij mannen hebt Uwe vrouwen lief, zooals ook Christus

Zijne Kerk lief heeft, en Zijn leven voor haar gegeven heeft." Het groote doel van het huwelijk is, om op de beste en gelukkigste wijze te voorzien in de vermeerdering en opvoeding van het menschelijk geslacht, en geen sterveling is in staat dezen toestand, zooals die door den grooten Schepper in de Schriften is neergelegd, te verbeteren. Eene vrouw zal haar grootste volmaking en geluk verkrijgen door dit goddelijke plan uit te werken: den man namelijk te erkennen als het hoofd van het huisgezin, en zij haar plaats innemende als eene hulpe tegenover hem.

Washington Irving heeft deze betrekking van eene vrouw tot haren man toegelicht. Hij zegt: „Evenals de wijnstok die hare bladeren langen tijd om den machtigen eik heeft geslingerd, en door die de zonneschijn heeft genoten, zich met haar liefkoozende ranken nog dichter slingeren zal om den harden boom, en zijne verspreide takken op zal binden, wanneer hij — de boom — door den fellen bliksemstraal is gekorven, zoo ook is het door de Voorzienigheid overschoon verordineerd dat de vrouw, die de afhankelijke is van den man, en zijne versiering in gelukkiger dagen, zijn steun en vertroosting wordt wanneer hij met plotselinge rampen geslagen wordt, zich verdiepende in de ruwere eigenschappen van zijn natuur, om met teederheid het gebogen hoofd weer op te richten, en het gebroken hart te vertroosten.”

In den regel staat de man, in zake de macht van het intellect, boven de vrouw, maar eveneens is het waar dat in de warmte, de reinheid, en de standvastigheid der aandoeningen, de vrouw boven den man staat. Welke van deze twee is de meest belangrijke? Wat veroorzaakt, met betrekking tot het geluk, den grootsten invloed: wijsheid of liefde? Het gansche product van den machtigen arbeid des mans zou, met betrekking tot het werkelijke geluk des levens, niets baten, als ons de schatten van liefde ontbraken, de voortbrenging waarvan het voorrecht is der vrouw. Haar edele hand kan de rimpels der zorgen verdrijven. Haar glimlach kan de wolken van teleurstelling verspreiden. Hare woorden van hoopvol vertrouwen kan de moede geest opfleuren, en het verzwakte hart versterken. Hare geduldige zachtheid kan de toornige hartstocht kalmeeren. Haar geloovig vertrouwen kan de duisternis der moedeloosheid verlichten. En aldus is het dat de soevereine macht van het mannelijke intellect zich gelukkig acht te mogen komen tot de wijkplaats van de dienstbare liefde, en zijn hoofd terneder legt aan het hart van de vrouw, als zijn beste bron van aardsche vreugde en troost.

Het leven is uit kleine dingen opgebouwd, en de blijheid en de lievende gedachten die zich uiten in de kleine dingen van het dagelijksche leven van de vrouw en moeder, zijn machtige en zoete invloeden. Zij bestudeert de smaken van anderen, en tracht dezelve te voldoen. Zij kent hunne geheime moeiten en brengt hun hoop en

moed. Hare edele en teedere gedachten, hare zachte en voorzichtige wegen, hebben in meer dan één leven, een ideaal doen ontwaken, tot hiertoe ontbrekend. Anderen hebben heldendaden weten te verrichten, maar zij heeft vreugde en geluk geschonken.

Evenals de vrouw de bedienende engel is in het leven van den man, zoo is er in het hart van iedere ware vrouw een sprank van hemelsch vuur, welk vuur alleen aan het licht wordt gebracht door de moeiten van dit aardsche leven. En elke moeder heeft haar eigen leven op het altaar gelegd om een nieuwe ziel aan de wereld te geven. Geen woord is gelijk aan het woord Moeder. Als het in eenig tehuis wordt uitgesproken, dan vertelt het ons dat daar een licht schijnt. Het spreekt van zoetheid, en ge denkt dat er een engel in uw midden is, uwe ziel verheffende tot datgene wat reiner, liever en hooger is in het leven.

In de Kerk van Christus is de vrouw deelhebster aan de machten, de gaven en zegeningen, niet alleen van het evangelie, maar ook van het Heilig Priesterschap — door haren man. De werkelijke sterkte van hare godsdienstige beginselen wordt gevonden in de nederigheid van haar domein, den goeden toon en de terughoudenheid in haar discours, en in de onverderfelijke verschijning van een zachten en kalmen geest welke, in de oogten van God, een kostelijke parel is.

Boven alles is de vrouw eene opvoedster, in haar huis zoowel als in de school en in de Kerk. In zang en in muziek, in schoone kunsten en in poëzie, wordt de waarde van eene vrouw niet alleen afgemeten door hare natuurlijke talenten, maar eveneens door de diepte en de grootheid van haar hart en gemoed. In hare leeringen geeft zij zich zelf geheel en al en volkomen aan haar werk, en hare boodschap is altijd de edelste, welke van de onderrichtingen van de vrouw een succes maakt.

Elkeen bezit niet in dezelfde mate de wonderbare macht om anderen te beïnvloeden, maar wie kan de alles omvattende invloed van eene vrouw naspeuren? Zij raakt aan en heft op, zij inspireert, zij is in voortdurende aanraking met het goddelijke. En wat zou, zonder de verlichting en de zoetheid van haar leven, deze wereld zijn? Geene beschaving konde worden opgebouwd zonder de hulp van de vrouw.

Eeuwen lang was de vrouw enkel slechts het ornament voor het huis van den man. Maar bij het vooruitschrijden van de wereld, en bij het ontworstelen van den scepter aan de handen van het brute geweld, door de macht der goddelijke rede, begon de vrouw hare behoorlijke plaats in te nemen in de huishoudkunde van de wereld. De ware vrouw is altijd eene macht geweest in de wereld. De liefde van eene vrouw kan een hut veranderen in een hemel, en vullen met bovenaardschen zonneschijn. Bijna alle superieure mannen zijn uit superieure moeders geboren. Aan de andere zijde zien we zelden dat de zonen van groote mannen zich weten te verheffen boven den standaard van

hunne moeder. Het karakter wordt gevormd aan de knieën van de moeder en, in het licht van hare lievende oogen, wordt die ambitie geboren welke een man maakt in de moeite des levens, en hem door de gevaren en moeilijkheden drijft naar het schijnende pad.

De negentiende eeuw kenmerkt een hoogtepunt in de menschelijke triumpfen, en schitterende overwinningen over onwetendheid en vooroordeel. Maar de kroon van hare onverwoestbare glorie is de erkenning van de vrouw, en van het feit dat zij geschapen was om de metgezellin van den man te zijn, en zijne medehelpster, zijn vreugdebarende metgezellin op aarde, in plaats van zijn slavin.

De dageraad aanschouwende van een grooter dag, is haar hand en haar gemoed ongebonden en vrij, en de duistere en droevige eeuwen liggen achter haar, gelijk een schrikkelijke droom. De vrouw en de moeder, door Gods groote genade tot koningschap verheven — koningin gemaakt van haar woning, en daarbij absoluut keizerin van de groote ronde aarde — zal de krachtige macht zijn van een nieuwer en grooter beschaving. De echte vrouwelijke vrouw, machtig als een ster aan het firmament, rein als de sneeuw op de polen, een gepaste gezellin voor de trouwe edele man, is de macht die de menschheid stap voor stap leiden zal, immer voorwaarts, immer opwaarts, totdat onze gruwelijk ijzeren eeuw veranderd is in eene eeuw van goud, waarin de zelfzucht beschouwd zal worden als de slechtste van alle misdaden, en de liefde als de alles overheerschende macht. Zoodanig is de bestemming van de vrouw, en aan haar lievende handen is toebetrouwd de bestemming van het geslacht, en aan haar trouwe hart de zedelijke zaliging van de wereld.

ERNST.

Zonder ernst is er in de wereld niets mogelijk; en toch, hoe weinig ernst is er te vinden onder hen, die wij beschaafde menschen noemen! Zij gaan, om zoo te spreken, tegenover arbeid en zaken, kunst, ja ontspanning, slechts met een soort van zelfverdediging te werk; men leeft, gelijk men een pak nieuwsbladen doorleest, alleen om er af te komen; en mij staat daarbij voor den geest die jonge Engelschman in Rome, die 's avonds in een gezelschap zeer tevreden verhaalde, dat hij dien dag zes kerken en twee schilderijenverzamelingen achter den rug had. Men wil velerlei weten en kennen en juist dat wat iemand het minst aangaat, en men bemerkt niet dat men door 't happen naar lucht den hongere niet stilt. Als ik iemand leer kennen, vraag ik terstond: waarmee houdt hij zich bezig? en hoe? en met welk gevolg? en door de beantwoording dier vragen is ook mijne belangstelling in hem voor zijn leven lang bepaald.

GOETHE.

GEWILLIGHEID OM WERK TE VERRICHTEN IN DE KERK.

Uittreksel uit eene toespraak door Ouderling Heber J. Grant, van den Raad der Twaalf Apostelen, ter gelegenheid van de zeven-en-tachtigste halfjaarlijksche conferentie van de Kerk, op 6 October 1916.

Ik verheug mij in eene getuigenis van het evangelie van Jezus Christus. Tusschen de morgen- en namiddagvergaderingen heb ik de begrafenis bijgewoond van de moeder van den president van den ring waar ik verblijf houd, Zuster Margaret W. Young. Ik heb nimmer een begrafenis bijgewoond van een trouwer lid van de Kerk, maar ik dank den Heer voor het evangelie van Jezus Christus, en voor de troost en het vertrouwen dat het ons schenkt in het uur van moeite en dood. Ik ben overtuigd dat de Heiligen der Laatste Dagen niet zoo lijden als andere menschen wanneer zij geroepen worden om door den dood afscheid te nemen van hunne geliefden. Ik denk nimmer over mijne eigen geliefde moeder zonder de nagedachtenis aan haar te verbinden met hen die zij kende en lief had in Nauvoo, en met hen die zij kende en liefhad in deze valleien der bergen. Ik denk nimmer over haar als zich bevindende in het graf, maar mijne gedachten aan haar strekken zich uit als over iemand die de grootste van alle gaven van God aan de menschen heeft verdiend, namelijk het eeuwige leven. Als ik de begrafenis bijwoon van een waar en trouw Heilige der Laatste Dagen zooals vandaag, iemand die het geluid van het evangelie hoorde in een vreemd land, en die naar dit land kwam om de zaak van het evangelie, en die alle de dagen van haar leven trouw en naar waarheid doorbracht in overeenstemming met de leeringen van het evangelie, dan ben ik inderdaad dankbaar voor het plan van leven en zaligheid wat ernstige trouwe menschen vindt over heel de wijde wereld die, wanneer zij het hebben omhelsd, gereed en gewillig zijn elke redelijke opoffering te maken om de plichten te vervullen, na te komen, en in te stemmen met de ver-eischten die op hen rusten als leden van de Kerk van Christus.

Ik verheug mij, als een van de algemeene autoriteiten van de Kerk, door en door, in het bezoeken der verschillende Ringen van Zion. In den regel vind ik daar deugd, toewijding en liefde voor het werk van den Heer in de harten van hen die de leiding hebben, en een zoodanig verlangen om te werken aan hunne zijde, dat zulks mij inderdaad aangenaam is. Het spijt mij evenwel dat er eene aangroeijende neiging schijnt te bestaan, waarnaar verwezen is door President Joseph F. Smith, dat velen een verlangen koesteren, om hunne plaatsen van verantwoordelijkheid te verlaten. Ik geloof dat de geest welke zes en dertig jaren geleden bezeten werd door het volk om in hun ambt te verblijven zoo lang als werd verlangd, thans niet zoo sterk is als

toen. Toen ik, als een jonge man, president werd gemaakt over den Tooele Ring, en ofschoon ik het als een heele geldelijke opoffering beschouwde om president te zijn, en ik mijn zaken hier, welke voordelig voor mij waren, verlaten moest, kwam het nimmer in mij op, hierover in opstand te komen, al zou ik ook al de dagen van mijn leven daar hebben moeten blijven. Ik dacht nimmer over iets anders. Ik herinner mij althans nog hoe ik tot President Lyman zeide: „Broeder Lyman, ik ben gewillig om voor tien jaar lang op zending te gaan als u mij dat vraagt, met dien verstande dat wanneer mijn tien jaar om zijn ik terug mag gaan naar Salt-Lake-City, waar mijn zaken zijn, mijne moeder, mijn vrienden en mijne natuurlijke medegenooten.” De gedachte dat ik aan het eind van tien of twintig jaar, verondersteld dat ik waardig was en de bekwaamheid bezat om door te blijven gaan als president van den Ring, om mijn ontslag zou vragen, kwam nimmer in mijne gedachten op. Ik gevoelde dat wanneer de Heer iemand vereerde met eene plaats of roeping in deze Kerk, dan het eerste ding waaraan hij verknocht zou moeten zijn, het hooghouden diende te wezen van deze positie. Dezen geest heb ik in het zendingsveld gevonden. Ik kan zeggen van hen die gekomen waren om te presideeren over de onderscheiden conferenties van de Britsche Zending, terwijl ik daar de leiding had, zij hunne eerste gedachte gaven aan de verheerlijking van het ambt van conferentiepresident, en het allerbeste van hunne pogingen in het werk stelden om de werkzaamheden te leiden van de ouderlingen die zich onder hen bevonden. Zij hadden inderdaad den geest van het werk van God waarnaar verwezen wordt in de openbaring aan den vader van den Profeet Joseph Smith, te vinden in afdeeling 4 van Leer en Verbonden:

„Nu zie, een wonderbaar werk zal spoedig onder de kinderen der menschen voortkomen; daarom o gij allen die u in den dienst van God begeeft, ziet dat gij Hem met geheel uw hart, macht, verstand en sterkte dient, opdat gij ten laatsten dage onberispelijk voor God moogt staan; daarom, indien gij verlangens hebt God te dienen, zoo zijt gij tot het werk geroepen, want ziet, het veld is reeds wit tot den oogst, en ziet, hij die met zijne macht zijn sikkels zwaait, dezelve vergadert voorraad in opdat hij niet omkome, doch brengt zijne ziele zaligheid; en geloof, hoop, liefdadigheid en liefde, met een eenvoudig oog tot de heerlijkheid Gods, maakt hem voor het werk geschikt. Herinnert u van geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld, broederlijke vriendelijkheid, godzaligheid, liefde, ootmoedigheid, naarstigheid. Vraag en gij zult ontvangen, klop en u zal opengedaan worden. Amen.”

Thans „is het veld wit tot den oogst” omreden dat er onder de verscheiden Ringen van Zion eene nalatigheid groeiende is en veronachtzaming voor het bevoegde gezag, een disrespect aan de zijde van menigeen voor den raad, de raadgevingen, en de vermaningen van de

dienstknechten des Heeren. Er is een jagen naar genoeg, een verlangen om de gewoonten der wereld te volgen, er is een verlangen naar weelde, en niet diezelfde echte verknochtheid welke vroeger bestond in de harten van het volk, om te werken voor de zaligheid van de zielen der menschen. Ik pleit met allen die zich binnen het bereik van mijne stem bevinden, de vaders en de moeders, om belang te stellen in de welvaart hunner kinderen, en hun te leeren de vermaningen op te volgen van de dienstknechten des Heeren die aan het volk gegeven zijn. Om hunne dochters aan te raden zich op zoodanige manier en wijze te kleeden, dat blijken moge dat zij bescheiden en zedig zijn, en niet een verlangen hebben onzedelijk gekleed te voorschijn te komen. Het is mijn wensch dat de neiging om genot te zoeken, welke zich heden ten dage onder het volk ontwikkeld, gekortwiekt moge worden. Het is mijn geloof dat de vaders en de moeders door persoonlijk belang te stellen in de maatschappelijke zaken van hunne kinderen, een invloed ten goede zullen hebben over die kinderen. Het is mijn geloof dat elk en een iegelijk die geroepen is om eenige plaats of positie in e nemen in den dienst van God in deze Kerk, de geest van nederigheid zou gevoelen, de geest van dankbaarheid, en de geest van beslotenheid tot het doen van hunne plichten, tot de volle mate van hunne bekwaamheid.

De menschen zoeken naar de eer der menschen. Zij zoeken naar betrekkingen in steden, provincies, staten, en in het land, en zij gevoelen zich geëerd en verheven als de zoodanige betrekking tot hen komt, en ik ken niemand van hen die zich eene plaats van eer heeft gewaarborgd welke zij niet zouden wenschen. Waarom zouden wij ons terugtrekken van de plaatsen in den dienst van God? In het werk voor de zaligheid van de zielen der menschen? Ik herinner mij dat in openbaring na openbaring, gegeven even vóór de Kerk was georganiseerd, de menschen kwamen tot den man die God verkozen had als Zijn profeet. en vroegen hem om den Heer te ondervragen wat het meest belangrijke werk was voor hen om te doen. Altijd weer kwam het antwoord dat het grootste en het meest voordeelige en belangrijke werk, waarin zij konden worden betrokken, was om zielen te brengen tot de kennis namelijk van het groote en wonderbaarlijke werk wat op het punt stond voortgebracht te worden onder de kinderen der menschen. Als wij geloof bezitten en liefde, dan zullen wij onze tiende betalen, en onze andere plichten doen; bezitten wij ijver, dan zullen wij werken voor de verspreiding van het evangelie, zoowel thuis als in den vreemde.

Moge God ons zegenen, en Zijnen Geest op ons uitstorten, opdat wij een tijd van verheuging mogen hebben, en naar huis gaan verfrischt en met het vaste besluit om meer dan voorheen ten volle hen te ondersteunen die ons leiden, en de plichten die op ons rusten trouwer

dan voorheen te vervullen. Zulks is mijn nederig gebed in den naam van Jezus Christus, Amen.

DE ADELAAR EN DE ZON.

O, zeg niet, menschenkind! al schijnt het waar te zijn:
„God kent mij zeker niet, want ik ben voor Hem te klein
Mijn zwakheid hindert om Zijn oog tot mij te trekken;
Hij ziet te veel 't heelal om 't kleine hier 't ontdekken.”

Eens sprak een ad'laar in 't gebergte tot de zon:
„Ei, waarom schijnt g'omlaag, verlicht gij gindsche bron?
Waarvoor is 't goed te laten schitt'ren in uw stralen
De bloemen en het gras in gindsche somb're dalen?
Voor dat nietswaardig mos zijt gij toch veel te groot!” —

„Kom, vogel! sprak de zon, en wees mijn reisgenoot!”
De straal met d' adelaar verhief zich in de wolken;
De berg werd klein, veel kleiner dan ik kan vertolken.
In t eind was 't slechts een stip in 't spiedend ad'laarsoog
En aan elkaâr gelijk wat laag was en wat hoog.

„Welnu, sprak toen de zon, zijn inderdaad de bergen,
Al zijn zij nog zoo hoog, voor mij wel meer dan dwergen?
Mijn reuzenoogen zien, als zij gaan door 't heelal,
Zelfs d'ocean gelijik een niet'ge waterval.

Van alles wat mij ziet ben ik de ziel en 't leven;
De ceder en het gras, 't wil alles d'eer mij geven;
'k Verwarm de kleine mier; ik droog der nachten traan;
En 'k schenk de bloemen kracht, die stil te geuren staan.

En zoo is 't ook met God: Hij ziet het al en allen
Met 't zelfde heilig oog en 't zelfde welgevallen!
Hij die de Heerscher is van leven en dood,
Hij ziet ook 't kleinst insect; voor Hem is alles groot.

Naar Alph. de Lamartine.

OVERLEDEN.

WALBURG. Te Blijham, prov. Groningen, is op 10 Maart, 1917, overleden, Otto Jan Walburg. Broeder Walburg was geboren op 1 April, 1834, te Hamdijk prov. Groningen; gedoopt op 10 September, 1893, door Ouderling B. Jansen, was hij, vermoedelijk op denzelfden datum, bevestigd door Ouderling E. Bennion. Broeder Walburg was tot Ouderling verordineerd op 18 Januari, 1900, door A. v. Dam.

AARDEMA. Te Leeuwarden is, 11 Maat 1917, overleden Nicolaas Aardema, zoontje van Johannes en Hendrikje Aardema-de Wilde. 't Kindje was geboren op 2 April, 1916, en op 11 Juni, 1916, ingezegend door Ouderling J. J. van Langeveld.

DE STER.

Nederlandsch Organ van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

ORGANISATIE.

Zelfs door tegenstanders van onze wijze van godsvereering is menigmaal gewezen op de uitstekende organisatie die er heerscht in de rangen van ons godsdienstig genootschap. Mannen van naam hebben onze organisatie, waar het orde en regel betreft, wel eens vergeleken met het Duitsche leger, en gezegd dat de twee volmaaktste samenstellingen in de wereld, wat betreft regelmaat enz, de „Mormoonsche” kerk zijn, en het Duitsche leger.

Natuurlijk heeft de instelling, bekend als de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, met een corporatie als is het Duitsche leger, niets anders gemeen dan misschien die uitstekende leiding, maar aangezien algemeen bekend is dat Deutschland het land is van organisatie en van samenstelling in juisten vorm, daar moge, dewijl het genootschap van Christus' Kerk minder bekend is, zulks strekken ten bewijze hoe volkomen de rangen zijn die er bestaan in de hoogere en de lagere orde van het Priesterschap wat in dit genootschap is ingesteld geworden.

Zóó volkomen is alles op zijn plaats gezet dat, wanneer elkeen zijne plichten doet in het volbrengen van zijn werk, er geen fout is te ontdekken, en de machine van het geheel, zóó geruischloos en zóó zeker werkt, dat elk onderdeel en elk raadje in het machtige geheel, volmaakt zijne functie vervult.

Van waar die bijna onbereikbare volkomenheid, waar men in zooveel andere godsdienstige genootschappen, vaak het tegendeel ziet? Dit alles berust enkel en alleen op systeem en orde. Het Huis van God dient een huis van orde te zijn en niet van wanorde. Wanneer iets bereikt zal worden in de wereld van dit of de wereld van het toekomstige leven dan dienen van te voren vastgestelde plannen te zijn gemaakt, en langs de lijn van die plannen behoort te worden gewerkt. Nu is er allicht geen tweede genootschap in de wereld, zelfs dat vermaarde Duitsche leger niet, wat werkt volgens van te voren zóó nauwkeurig vastgestelde lijnen, als de Kerk van Jezus Christus. Het doel van de instelling van dit genootschap is de zaliging van heel het menschdom wat geleefd heeft van af het oogenblik dat het eerste menschenpaar de voeten zette op onze globe, tot op het oogenblik dat de laatste man of laatste vrouw zijne of hare zending hier op aarde zal hebben vervuld. Geen ander doel is ooit in het oog geweest van het werk van

God wat Hij belichaamt heeft op onderscheiden tijden en bij onderscheiden bedelingen, door middel van Zijn evangelie. Alles wat ooit door den Heer is ondernomen geworden van af het oogenblik af aan dat de schepping der wereld heeft plaats gehad, was geïnspireerd door het doel om de levende en bezielde wezens van die schepping volmaakt en volkomen gelukkig te maken. Elk onderdeel van het gods-werk was van af den beginne daarop aangelegd, vanwaar dan ook dat het „evangelie” niets anders wil zeggen dan „blijde boodschap” tot geluk, tot zaligheid en tot vreugde.

Om dat plan te volmaken was het noodig dat de verschillende onderdeelen daarvan bekend werden gemaakt aan hen die deel zouden hebben aan dat eeuwig geluk, vanwaar weer kwam dat de Heere openbaringen deed aan het menschdom, in overeenstemming met datgene wat zij te weten hadden op het bijzondere tijdstip waarop zij voortkwamen. Want, ook in die openbaringen was systeem, was orde, en was regel. Aan Adam openbaarde de Heer in beginsel alvast welke plannen er waren gemaakt, en aan Eva hoe haar zaad (de Christus namelijk) het zaad der slang die haar had verleid, den kop zoude vermorzelen. Aan menschen die na Adam kwamen, mannen als Henoeh, Noach, Mozes, en de verdere profeten, om niet te spreken van de onderscheiden mannen die leefden op het westelijk vasteland, openbaarde de Heer weer andere en verdere deelen van steeds hetzelfde plan, steeds in 't oog houdende dat elkeen gewaar werd juist datgene wat hij noodig had in verband met zijne tijdsomstandigheden.

Behalve dat de Heer Zijne openbaringen stelselmatig gaf, gaf Hij ook de menschen bevel stelselmatig te handelen, en als we de geschiedenis lezen van de vermeerstering door de Joden van het land Palestina, dan treft het ons dat steeds de Heer zekere vastgestelde regelen aangaf waardoor het hun mogelijk werd de wilde volksstammen van dat land te vermeesteren. Zoolang Israël bleef in hetgeen de Heer hen beval, zoolang konden zij zich handhaven niet alleen, maar ook steeds de overwinning bevechten op hunne vijanden. Weken zij daarentegen af van hetgeen hen de Heer gebod, dan bleven de gevolgen niet uit, maar triumfeerden de vijanden over hen. In dit alles is regel en orde te ontdekken. Gaf de Heer maatschappelijke geboden, geboden die de verhouding van het volk onderling moesten regelen, dan bleek steeds opnieuw met hoe groote kennis van zaken God de Heer te werk ging, en hoe volkomen en naar orde en regel gerangschikt alle Zijne instellingen waren. Lezen wij bevoorbeeld het boek Leviticus, in den Bijbel, dan blijkt ons zulks in hooge mate. Al die verschillende instellingen waren noodig om het volk te vormen, om hen groot te maken, en om hen datgene te leeren wat zij behoefden om langzamerhand op te klimmen tot het stadium waarop God de Heer Zijn volk wenschte, het hoogtepunt van beschaving en

ontwikkeling namelijk waarop de menschen van die dagen konden komen te staan.

Het genootschap nu wat wij vertegenwoordigen, belichaamd in de „Kerk van Jezus Christus van de Heilige der Laatste Dagen”, is evenals hetgeen God in vroegere dagen te aanschouwen gaf, het evangelie van Christus. Het evangelie in de meest volmaakte volkomenheid als het ooit is geopenbaard. Daar is nooit een tijd geweest, zelfs niet ten dage van de aanwezigheid van den Zaligmaker op aarde zelf, dat het evangelie meer in zijne volkomenheid was geopenbaard. Het ligt daarom dan ook voor de hand dat dit evangelie in zijn voorkomen eveneens een beeld van volmaakte volkomenheid moet dragen. Zijn de instellingen niet volmaakt en voltooid, dan is het onmogelijk dat zij die zich langs de lijnen van die instellingen naar boven wenschen te werken, daar immer zullen kunnen komen. Was, volgens de begrippen van die dagen, in vroegere eeuwen het godswerk volmaakt, thans, in verband met de veranderde levensopvattingen beschouwd, is eveneens het godswerk volmaakt. Vandaar die bijzondere volkomenheid waarop wij in het begin van dit artikel wezen.

De Kerk van Christus is opgericht met apostelen en profeten. Die apostelen en profeten verkondigen als leer en leerstelling aan de menschen niet hun eigen woorden, maar slechts datgene wat geïnspireerd is door God, dus Gods woorden. Zij zijn evengoed apostelen en profeten als de apostelen en profeten van den Bijbel en van het Boek van Mormon. Het eenige verschil wat er tusschen hen bestaat, — en dit verschil komt juist de eersten ten goede, — is dat zij nu leven en de anderen voorheen. Dat hunne woorden woorden van God zijn met betrekking tot de nooden en behoeften van deze dagen, terwijl de Godsmannen van voorheen, woorden spraken die betrekking hadden op de tijden van voorheen. Hunne woorden zijn echter evenwel de woorden van God als de woorden van hunne voorgangers.

En, hunne woorden bevatten het evangelie met al de wijsheid daarvan zooals geïnspireerd door den Geest van God. Vandaar dan ook dat het stelsel wat zich noodwendig uit zulke openbaringen moest ontwikkelen, een stelsel is van volkomenheid, zoover als op dit oogenblik het begrip van volkomenheid strekt. Leefden wij drie of vier eeuwen na dezen, dan zoude het ons blijken dat vele van de toekomstige zaken, in verband met de veranderde levensomstandigheden, afgedaan hadden, en dat daar weer andere Godswaarheden, geschraagd door denzelfden grondslag weliswaar, maar toch gansch anders van vorm, voor in de plaats waren gekomen. De organisatie echter blijft steeds volmaakt, volmaakt beschouwd in het licht van het tijdsgewricht. Volmaakt omdat zij van God is. Omdat de apostelen, de profeten, de herders, de leeraars, de evangelisten enz. enz. geen apostelen profeten, enz., van menschen zijn, maar omdat zij van Godswege zijn

aangesteld, en alleen het werk van God doen. Geen Godswerk kan ooit door menschenwerk verbroken worden. Ook niet verbeterd. Vandaar dan ook dat geen menschelijke instelling in staat is een zoo machtig geheel te vormen dan deze goddelijke instelling. Vertoont het Duitsche leger in zijne samenstellingen eveneens eene volmaaktheid, het doel van het Duitsche leger, het doel van elk soldatenleger, is vernietiging, terwijl daarentegen het doel van het Godswerk, voltooiing en opbouw is. Alzoo ligt daarin een verschil wat de werkwijze kenmerkt, alsmede de volkomenheid.

Zooals evenwel organisatie in staat is een zóó groote macht tot vernietiging in zijn juiste voegen te houden, zoo eveneens is organisatie in staat aan de andere zijde eene macht tot het volbrengen van weldaden en het voortbrengen der zaligheid systematisch zoodanig te laten werken dat in de uitingen ervan duidelijk het werk Gods kan worden doorschouwd.

Het Priesterschap van God is daartoe het middel, geruggesteund door openbaring. En evenals er in vroegere dagen eene macht van God gegeven was geworden aan menschen, om in Zijnen naam de dingen te doen die strekken moesten tot de voortbrenging van de daden en gebeurtenissen die de zaligheid te weeg zouden brengen, zoo ook is in deze dagen de bestaansgrond van het „Mormonisme” alleen te vinden in datzelfde door God geleide Priesterschap wat, eveneens op dezelfde wijze als voorheen, van God macht ontvangen heeft om in Zijnen naam handelend op te treden.

Dat Priesterschap nu is georganiseerd. Daarin heeft ieder zijn werk, en zich alleen te bemoeien met het onderdeel hem gegeven om te volbrengen. De spoorslag tot voortwerken bij dat Priesterschap is niet eene zucht tot vernietiging, of eene zucht tot zelfverdediging, ook niet eene zucht tot winstverkrijging, maar de drijfveer van het Priesterschap van God is dezelfde drijfveer als van den Heer zelve, namelijk enkel en louter liefde tot de medeschepselen, welke liefde op hare beurt weer ontstaan zoekt in de liefde tot God, zodoende het eene groote gebod van den Heer gehoorzamende, namelijk „hebt God lief boven alles en uwen naaste als uzelve.”

De daaruit voortgevloeide organisatie is de eenige macht sterk genoeg om eenmaal de wereld te overwinnen. Dagen zullen er komen dat alles wat menschelijk is en was, voorbij zal zijn gegaan. Wat uit God was echter blijft bestaan tot in alle eeuwigheid. De organisatie van Christus' kerk is uit God, en zal daarom tot in alle eeuwigheid voort blijven bestaan, terwijl van geslacht tot geslacht meer en meer het goddelijke in Zijn werk zal worden bevestigd. Zoolang de menschen nog zondig blijven, zullen menschenwerken gebreken aankleven. En, waar er in de uiting van het „Mormonisme” fouten te vinden zijn, daar kunnen die terug worden gebracht ook tot zuiver menschelijke

oorzaken, maar ten opzichte van deze dingen zouden wij hetzelfde wenschen te zeggen wat geschreven staat in het laatste hoofdstuk van het Boek van Mormom, namelijk: „veroordeel daarom het werk van God niet.”

De organisatie en het volmaakte daarvan komt onder de leden en onder de autoriteiten van het genootschap van de Heiligen der Laatste Dagen daar het meest tot uiting, waar het meeste wordt gestreefd naar de inspiratie van Gods geest. Gods Geest is gegeven aan elkeen die eenig ambt bekleed in de Kerk van Christus, maar Gods Geest leidt alleen dan wanneer door den deelhebber aan dien Geest geleefd wordt in overeenstemming met de dictatie van dien Geest. Wordt daarmede niet in overeenstemming geleefd, hetzij dat zoo iemand wel of niet eenig Priesterschap houdt, dan weigert Gods Geest Zijn werk, en het gevolg ervan is gebrek aan de uitoefening van de juiste functiën waarvan de drager de uitdeeler was.

Het feit dat de Kerk nog niet ten volle de zegeningen heeft kunnen uitstorten op de leden ervan, in hunne onderlinge verhouding, is alleen een gevolg ervan dat niet alle onderdeelen nog geleerd hebben volmaakt en volkomen te leven naar de voorschriften der volmaakte organisatie. Leeren wij dit eenmaal dan zal snellijk de tijd nader komen dat alle dingen onder de leiding van den Geest des Heeren meer en meer hunne volkomenheid zullen bereiken, als gevolg waarvan de schoone toekomst van vrede en welvaart van het duizendjarige rijk nader wordt gebracht.

VOORVERORDINEERING—UITVERKIEZING.

„Gode zijn al Zijne werken van eeuwigheid bekend.” (Hand. 15: 18)

De kennis die wij hebben van het begin der wereld is hoofdzakelijk verkregen van de geschiedenis der schepping uit het boek Genesis in den Bijbel, en van de geschriften van Mozes en van Abraham in de Paarl van Grootte Waarde.

Abraham zegt: „De Heere nu had aan mij, Abraham, getoond de intelligenties, die georganiseerd waren eer de wereld was; en onder al dezen waren er vele van de edelen en grooten; en God zag deze zielen, dat zij goed waren, en Hij stond in hun midden, en Hij zeide: Deze zal Ik tot mijne regeerders maken; want Hij stond onder diegenen die geesten waren; en Hij zeide tot mij: Abraham, gij zijt een hunner; gij waart gekozen vóór gij geboren waart.” (Abr. 3: 22-23).

Deze teksten maken het duidelijk dat de mensch, in een geestelijken toestand, bestond alvorens hij hier kwam, en al haast even klaarblijkelijk dat hij, in dat voorbestaan, zijn vrijen wil in staat was te kunnen beoefenen. Deze feiten werpen heel wat licht op de volgende aanha-

lingen: „Dezen, door den bepaalden raad en voorkennis Gods, overgegeven zijnde, hebt gij genomen, en door de handen der onrechtvaardigen aan het kruis gehecht en gedood.” (Hand. 2 : 23). „Want die Hij tevoren gekend heeft, die heeft Hij ook tevoren verordineerd, den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn.” (Rom. 8 : 29).

„En die Hij tevoren verordineerd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen;” (vers 30). „God heeft Zijn volk niet verstooten, hetwelk Hij tevoren gekend heeft.” (11 : 2). „Want de genadegiften en de roeping Gods zijn onberouwelijk.” (vers 29).

De laatste aanhaling verklaart de voorafgaanden. God moge menschen hebben geroepen en verkozen in hunnen eersten bestaansstaat, of wel geestelijk bestaan, maar of zij die roeping willen aanvaarden en vervullen, in dit leven, door gehoorzaamheid en door goede werken, is een zaak waarin zij het voorrecht bezitten hunnen vrijen wil uit te oefenen.

Dit begrip wordt nader toegelicht in het geval van den Romeinschen hoofdman over honderd, die namelijk geloof had dat zijn zieke dienstknecht gezond zoude worden als Jezus slechts het woord uitsprak. Jezus zeide tot diegenen die rond Hem stonden, „Doch ik zeg u, dat velen zullen komen van Oosten en Westen, en zullen met Abraham, en Izaäk, en Jakob aanzitten in het koninkrijk der hemelen; en de kinderen des koninkrijks zullen uitgeworpen worden in de buitenste duisternis.” (Matt. 8 : 11-12).

Met de „kinderen des koninkrijks”, wordt klaarblijkelijk verwezen naar Israël, het geroepen en verkozen volk van God. De teksten waarin Israël het van God „verkoren volk” genoemd wordt, zijn overtalrijk. „De verkorenen naar het verbond.” „Hoor naar Mij, o Jakob en gij Israël, Mijn geroepene! Ik ben dezelfde, enz.” (Jes. 48 : 12).

Toen Jezus de verwoesting van Jeruzalem voorspelde, en de verstrooiing der Joden, verklaarde Hij dat, om der uitverkorenen wille, deze dagen zouden worden verkort. (Matt. 24 : 22).

Met de „uitverkorenen” kon alleen worden bedoeld wat de meening was van het „verbond met Abraham”, want het overblijfsel van hen die behouden werden naar het vleesch, waren van een goddeloos geslacht, en zij en hunne kinderen werden een smaad en een bijwoord onder alle volkeren, redenen waarom zij niet de „uitverkorenen” kunnen geweest zijn door geloof en goede werken.

David zeide tot de vergadering: „God heeft mijnen zoon Salomo alleen verkoren.” (1 Kron. 29 : 1). En toch bewees Salomo zich niet ten volle alzoo, want hij verviel in overtreding, en bedierf Israël (1 Kon. 11 : 9—11).

Ook is het Boek van Mormon aangaande dit onderwerp duidelijk: „Alleen geroepen en bereid zijnde van af de grondlegging der wereld, volgens de voorkennis van God, omreden hun groot geloof en hunne

goede werken; in de eerste plaats overgelaten zijnde om goed of kwaad te kiezen." (Alma 13 : 3).

Hunne roeping en voorbereiding van af de grondlegging der wereld, waren klaarblijkelijk gebaseerd op hun geloof en goede werken, welk geloof en werken hunne roeping vooraf gingen, en niet met het oog op de mogelijkheden van hun toekomstig goed gedrag.

Dit begrip wordt door den apostel onderschreven die, sprekende van Christus, zegt: „En als Hij wederom den eerstgeborene inbrengt in de wereld, zegt Hij: En dat alle engelen Gods Hem aanbidden! Gij hebt rechtvaardigheid liefgehad, en onrechtvaardigheid gehaat; daarom heeft U, o God! Uw God gezalfd met olie der vreugde boven Uwe medegenooten." (Hebr. 1 : 6-9). „Dewelke wel voorgerekend is geweest vóór de grondlegging der wereld maar geopenbaard is in deze laatste tijden, om uwentwil." (1 Petr. 1 : 20). Christus was uitverkoren vóór de grondlegging der wereld, omreden Hij zich reeds bewezen had waardig te zijn.

De mensch beoefende zijnen vrijen wil in den eersten staat van zijn bestaan, zijnen geestelijken staat namelijk, zoowel als in dezen staat. Dat het karakter van hunne - des menschen - werken, in dien staat, hunne bestemming vaststelde, is duidelijk. De Heere zeide tot Abraham: „En zij die hunnen eersten staat behouden, zullen meerder ontvangen; en zij, die hunnen eersten staat niet behouden, zullen geen glorie in hetzelfde koninkrijk hebben met diegenen, die hunnen eersten staat behouden." (Abr. 3 : 26).

Er zijn sommigen die voorverordineerd zijn tot de verdoemenis: „Want er zijn sommige menschen ingeslopen, die eertijds tot dit oordeel tevoren opgeschreven zijn." (Judas 4).

„En de engelen, die hun beginsel niet bewaard hebben, maar hunne eigene woonstede verlaten hebben, heeft Hij tot het oordeel des grooten dags met eeuwige banden onder de duisternis bewaard." (Judas 6). Dat is: deze engelen die, vrijwillig, door hun eigen daden, de heerlijkheid die voor hen bereid was, verbeurden.

De Heere openbaarde aan Joseph den Ziener, dat de eenigen die in des Heeren tijd niet zouden worden verlost, diegenen zijn die: „Den Heiligen Geest verloochend hebben na denzelven te hebben ontvangen, en hebben den Eenig Geborenen Zoon des Vaders verloochend, hebbende Hem tot zichzelf gekruisigd, en Hem openlijk tot schande gesteld. (Leer en Verb. 76 : 35). Wij leeren uit het Boek van Mormon, „En de weg is bereid van af de grondlegging der wereld voor alle menschen, indien zij zich bekeeren, en tot Hem komen." (1 Nephi 10 : 18).

„Compendium".

MIJNE MOEDER.

Wie had mij lief, zoolang mij heugt?
 Wie vond in mij haar hoogste vreugd?
 Wie onderwees mijn prille jeugd?
 Mijn Moeder

Wie zong mijn zoeten wiegezang?
 Wie kuste 't traantje van mijn wang?
 Wie bad voor mij, haar leven lang? —
 Mijn Moeder.

Wie heeft met mij gejuigd, geschreid,
 In nooit verkoelde teederheid?
 Wie heeft mij tot den Heer geleid? —
 Mijn Moeder.

Zou ik dan ooit in later tijd
 Vergeten wat ge waart en zijt,
 Gij, die uw gansche hart mij wijdt, —
 Mijn Moeder?

Neen! Neen! Als God mij 't leven spaart,
 Word ik uw steun en staf op aard,
 Gij zijt mijn volle leven waard, —
 Mijn Moeder.

Jezus antwoordde hun: „Mijne leer is de mijne niet, maar desgenen die mij gezonden heeft. Zoo iemand wil deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen of zij uit God is, dan of ik van mij zelve spreek”.
 Joh. 7 : 16—17.

INHOUD:

Het bereikbare voor, en de bestemming van de		De adelaar en de zon. blz. 104
Vrouw . . . . . blz. 97		Overleden . . . . . „ 104
Ernst . . . . . „ 100		Organisatie . . . . . „ 105
Gewilligheid om werk te verrichten in de kerk. . „ 101		Voorverordineering— Uitverkiezing . . . . . „ 109
		Mijne Moeder . . . . . „ 112

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B
 Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50
 Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.